

2. de zaak voor afdoening terugverwijzen naar het Gerecht, indien mogelijk naar een andere kamer;
3. vaststellen dat de vertegenwoordiging van Universität Bremen door hoogleraar Christoph Schmid in zaak T-660/19 geldig is volgens artikel 19, zevende alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie;
4. subsidiair, indien zou worden geoordeeld dat de vertegenwoordiging door de genoemde hoogleraar ongeldig was, vaststellen dat Universität Bremen het recht heeft om de procedure in zaak T-660/19 in de stand waarin de zaak zich bevond bij het Gerecht te laten voortzetten door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden van artikel 19, derde en vierde alinea, van het Statuut;
5. de beslissing omtrent de kosten aanhouden tot de eindbeslissing van het Gerecht, met dien verstande dat ongeacht de eindbeslissing van het Gerecht, verweerder de tot op heden in de beroepsprocedure en de procedure in hogere voorziening gemaakte kosten zal dragen, of — subsidiair — dat iedere partij haar eigen kosten van de procedure tot dusver draagt; gelasten dat de door rekwirante aan verweerder betaalde vergoeding voor advocatenkosten in het kader van de procedure bij het Gerecht in beide gevallen onverwijld aan haar moet worden terugbetaald.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante betoogt dat bij de bestreden beschikking haar beroep tot nietigverklaring van besluit Ares (2019) 4590599 van het Uitvoerend Agentschap onderzoek van 16 juli 2019 ten onrechte kennelijk niet-ontvankelijk is verklaard op grond van artikel 126 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht wegens ongeldige procesvertegenwoordiging door hoogleraar Christoph Schmid. Met deze beschikking heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Ten eerste is het Gerecht eraan voorbijgegaan dat hoogleraars die volgens het recht van hun herkomstland het recht hebben om te pleiten, overeenkomstig de bewoordingen en de opzet van artikel 19, zevende alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie het voorrecht hebben om als vertegenwoordiger op te treden en niet hoeven te voldoen aan de in artikel 19, derde en vierde alinea, van het Statuut vastgestelde voorwaarden die gelden voor het autonome begrip “advocaat”. Ten tweede — en subsidiair — had het Gerecht op grond van het fundamentele recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6, lid 1, EVRM, en in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel, in elk geval erop moeten wijzen dat er sprake was van een ontvankelijkheidsprobleem dan wel had een dergelijke verwijzing op zijn minst moeten worden vermeld op de website van het Gerecht, bijvoorbeeld in de “Checklist voor het instellen van een beroep”.

Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2021 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 16 december 2020 in zaak T-243/18, VW / Commissie

(Zaak C-116/21 P)

(2021/C 182/50)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: VW, Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

Conclusies

- het arrest van 16 december 2020 (Zevende kamer) in zaak T-243/18, VW/Commissie, vernietigen;
- het beroep in eerste aanleg verwerpen;
- verweester in hogere voorziening verwijzen in de kosten van de zaak in eerste aanleg;
- verweester in hogere voorziening verwijzen in de kosten van de zaak in hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel: onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de criteria voor de toetsing van de wettigheid van de door de wetgever gemaakte keuzes en schending van de motiveringsplicht (punten 46-49 en punt 58 van het bestreden arrest). De Commissie voert het volgende aan:

- het Gerecht is afgeweken van het beginsel dat de toetsing van de wettigheid van een handeling van de Unie aan de grondrechten niet kan worden gebaseerd op beweringen inzake de gevolgen van die handeling in een concreet geval;
- de onwettigheid van een bepaling van het Statuut van de ambtenaren (hierna: “Statuut”) kan niet worden gebaseerd op de “onredelijkheid” van de door de wetgever gemaakte keuze;
- het Gerecht heeft, in strijd met de in het arrest HK/Commissie (C-460/18 P) ontwikkelde beginselen, geen rekening gehouden met alle aspecten die de twee te vergelijken situaties kenmerken.

Tweede middel: onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van het non-discriminatiebeginsel, doordat het Gerecht heeft geoordeeld dat de in de artikelen 18 en 20 van bijlage VIII bij het Statuut bedoelde situaties vergelijkbaar zijn (punten 50-61 van het bestreden arrest). De Commissie betoogt het volgende:

- de huwelijksdatum is niet het enige criterium dat de artikelen 18 en 20 van bijlage VIII bij het Statuut van elkaar onderscheidt. Dit onderscheid berust op een aantal factoren waarmee het Gerecht geen rekening heeft willen houden;
- het Gerecht had het doel van de minimumduur van het huwelijk in de twee litigieuze bepalingen in aanmerking moeten nemen, waardoor de verschillen duidelijk zouden zijn geworden;
- er is niet aangetoond dat sprake is van discriminatie op grond van leeftijd.

Derde middel: onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten, en meerdere schendingen van de motiveringsplicht (punten 65-80 en 81-88 van het bestreden arrest):

- het eerste onderdeel van dit middel betreft het verzuim om uitspraak te doen over het overlevingspensioen als bedoeld in de artikelen 18 en 20 van bijlage VIII bij het Statuut;
- het tweede onderdeel van dit middel is gebaseerd op een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van de doelstelling van voorkoming van fraude en op schending van de motiveringsplicht (punten 65-80 van het bestreden arrest);
- het derde onderdeel van dit middel is gebaseerd op een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van de doelstelling van het behoud van het financiële evenwicht van de pensioenregeling van de Unie (punten 81-88 van het bestreden arrest).

Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2021 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 16 december 2020 in zaak T-315/19, BT / Commissie

(Zaak C-117/21 P)

(2021/C 182/51)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: BT, Europees Parlement, Raad van de Europese Unie, Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIACE Internationale)

Conclusies

- het arrest van 16 december 2020, BT / Commissie (T-315/19) vernietigen;